

udtrykkelig Tilfsendeelse i saa Henseende mangler. Nu troer jeg dog, at det, at paa-
 skaae, at Planterne af den Grund, at det var
 i deres velforstaaede Interesse, at Ufrihedsstil-
 standen ikke vedvarede til 1859, ikke skulle have
 noget Krav paa at kommes tilhjælp, maa
 siges at være et meget findrigt Argument.
 Jeg kan vel forstaae, at man siger, som den
 ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den
 Valgfreds (Tscherning): Det, at der var 24
 Timer i 1848, hvori Planterne selv under
 Begivenhedernes Tryk ønskede, at Emancipa-
 tionen fandt Sted — om det forholder sig
 saaledes, skal jeg hverken bekræfte eller benægte,
 — maa ogsaa gjøres, at den danske Regjering
 i Henseende til Vederlagsspørgsmaalet har
 friere Haand end nogen anden Stat; jeg ind-
 rømmer til en vis Grad Berettigelsen af denne
 Paastand, men jeg tilstaaer, at jeg ikke kan
 begribe, hvorledes man kan sige, at det er til
 Planternes Fordeel, at de, Naaret efter at der
 var dem tilfagt Vedbliven af Ufrihedsstanden i
 tolv Aar, mistede den Raadighed over deres
 Ufrie, som saaledes var dem tilfagt for tolv Aar.
 Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns
 4de Valgfreds har rigtignok søgt at godtgjøre,
 hvorledes det som en Følge af Populationens
 Aftagen i en ufri Tilstand skulde være urigtigt
 at komme dem til Hjælp, idet denne inden de
 tolv Aars Forløb allerede vilde være meget be-
 tydeligt aftagen; ja, kunde han bevise, at de
 Ufrie allerede inden de tolv Aar maatte være
 aldeles uddøde, s. Ex. i det andet eller i det
 tredje Aar, saa vil jeg gjerne indrømme, at
 den Omstændighed, at man, ved at emancipere
 et Aar tidligere, har holdt Negrene ilive, har
 været til Planternes sande Fordeel; men det
 Beviis har han ikke ført, og han har heller
 ikke paataget sig at føre det. Han har tvert-
 imod godtgjort, at, ifølge hans egne Beregning-
 ger, vilde den ufrie Befolkning i det tolvte
 Aar være sunken ned til omtrent 12,000, som
 jeg troer han sagde. Det Argument, der i
 den Henseende har været hentet fra Rescriptet
 af 1847, er et af disse meget findrige Argu-
 menter, som det vel er mig bekendt, at enkelte
 Mænd paa Verne have søgt at fremsføre som
 Grund for, at der ikke fra Moderlandets Side
 skyldes nogen Hjælp i den Anledning; men jeg

troer ogsaa, at det har sin væsentligste Betyd-
 ning som et findrigt Tankeexperiment. Det er
 mig derimod omvendt bekendt, at Andre, for
 hvis juridiske Opfattelse af en saadan Sag jeg
 har al Agtelse, netop i Rescriptet af 1847
 søge den allervæsentligste Grund til at yde
 Planterne Erstatning, fordi der saa umiddelbart
 for Emancipationen, kun eet Aar isorveien, af
 Lovgiveren er givet et bestemt Tilfagn om
 Ufrihedens Vedbliven i tolv Aar; deri søger
 man et forøget Beviis for, at, naar Lovgiver-
 ren ikke er istand til at vedligeholde det saa
 kort Tid isorveien givne Tilfagn, saa maa
 man komme dem, som have tabt ved Ufrihe-
 dens Ophævelse, til Hjælp paa anden Maade.
 Jeg skal imidlertid lade begge disse Argumen-
 ter staae ved deres Værd; det vil af de Act-
 stykker, som ere vedtrykte Lovforslaget, sees, at
 ogsaa den Side af Sagen har været under-
 søgt, ja, der har endog været anstillet en for-
 melig Beregning over, hvad de tolv Aars Sla-
 vearbejde kan antages at være værd.

Rothe: Jeg vil blot, med Hensyn til,
 hvad den ærede Finanzminister ansførte mod
 mig, tillade mig at bemærke, at det ikke er no-
 get findrigt Tankeexperiment af mig, som jeg
 har anstillet i saa Henseende, men at jeg har
 holdt mig til de ubestridelige Facta, som fin-
 des i Regjeringens eget Lovforslag, eller ret-
 tere i de Bilag og Motiver, som ledsage det.
 Det er Erfaringer, som ingenlunde ere hentede fra
 et enkelt Aar, men fra en Række af Aar, og det
 fremgaaer af de Meddelelser, som Regjeringen
 har givet, at Slavebefolkningen paa Verne
 vilde være aftagen meget betydeligt under de
 Forhold, som vilde være fremfaldte i Mellem-
 tiden mellem Emanationen af Rescriptet af
 1847 og 1859, da Emancipationen skulde træde
 i Kraft. Det er ingenlunde et Tankeexperi-
 ment, men en fra alle lignende Forhold hentet
 bestemt Erfaring, at man ikke kan bringe en
 fri Befolkning til at arbejde sammen med en
 ufri, og at altsaa Plantagernes Arbeidsbefolk-
 ning vilde være indskrænket netop til det Sla-
 veantal, som var tilbage paa Verne. Med
 en saa høi Grad af Sandsynlighed, som den,
 hvormed man kan forudsige Noget, der ikke al-
 lerede er indtraadt, kan man ogsaa forudsige,
 at det Resultat vilde være indtraadt, som er